

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. iij. De beatitudine naturali, & beatitudine huius vitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

cognitio non est beatitudo, sed amor & delectatio. A
Denique beatitudo formalis sariat appetitum etiam
formaliter: cognitio sine amore ac gaudio non sa-
riat appetitum: ergo cognitio sola non est forma-
lis beatitudo, præsertim cum non appareat, quo-
modo sit possessio summi boni.

Respondebam, amorem non esse possessionem
boni amati; tamen enim vnio est cum dilecto,
non possidet tamen, sed possidetur; exit enim à se
amans ut transeat in dilectum, & fiat eius posses-
sio; intellectus autem trahit ad se obiecta, & illa
intra se apprehendit; quod est esse possessionem.
Beatitudo ergo est perfectio illa vltima, quæ pos-
sessio est; non est perfectio vltima simpliciter, id est
vltima operatio. Similiter beatitudo formalis ra-
dicaliter sariat appetitum, quatenus est radix &
causa eorum quæ sariare possunt appetitum; non
sariat formaliter appetitum, quantumvis sit for-
malis beatitudo. Visio summi boni est possessio
eius; quia sic Deum præsentem efficit Beato, ut
percipere possit totam eius suauitatem, & omnia
illius commoda.

Obiectio
tertia.

Obiicitur tertio, ille est vltimus finis quo, seu
formalis beatitudo, cui obicitur immediatè vlti-
mus finis qui: sed vltimus finis qui, ut sic, obici-
tur immediatè actui voluntatis; amor enim est qui
tendit in finem ut sic: ergo actus voluntatis est fi-
nis quo, seu formalis beatitudo. Similiter beati-
tudo formalis est actus illius potentie, cui obicitur
summum bonum ut sic, seu obiectiua beatitudo:
sed summum bonum ut sic obicitur actui volun-
tatis, non actui intellectus, qui tendit in verum ut
sic: ergo actus voluntatis est formalis beatitudo,
non autem actus intellectus. Denique beatitudo
est vltimis finis: cognitio non est vltimis finis,
cum ordinetur ad aliquid vltius: ergo cog-
nitio, &c.

Solutio.

Respondebam negando, finem qui, siue sum-
mum bonum ut possessum, immediatè obicitur actui
voluntatis; obicitur enim immediatè cognitioni,
quæ tendit in finem sub ratione veri, non sub ratio-
ne boni. Neque summum bonum est obiectiua
beatitudo sub ratione boni, sed prout præsens &
possessum; unde distinguitur illa maior. Beatitudo
formalis est actus illius potentie, cui obicitur
summum bonum, ut præsens & possessum, con-
cedo; sub ratione boni, nego. Non obicitur
actui voluntatis ut præsens & possessum, sed sub
ratione boni. Denique visio prout appetitur tan-
quam bonum hominis, in quo est, non ordina-
tur vltius; prout autem appetitur ut bonum Dei,
ordinatur ad amorem: est igitur vltimus finis ho-
minis. Neque verum est, quod visio & amor or-
dinentur ad gaudium tanquam ad finem per se,
quamuis gaudium sit aliquid posterius amore &
gaudio.

SECTIO III.

De beatitudine naturali, & beatitudine
huius vite.

Explicata existentia & quidditate veræ beati-
tudinis, non erit difficile statuere per modum
corollarij existentiam, & quidditatem beati-
tudinis, quæ dicitur naturalis, & beatitudinis hu-
ius vite.

S. I.

Existencia, & quidditas beatitudinis
naturalis.

Nomine beatitudinis naturalis intelligitur illa
beatitudo, quæ respondet statui puræ naturæ
sicut beatitudo supernaturalis illa est, quæ respon-
det statui gratiæ. Status naturæ puræ is est in quo
Deus hominem ordinasset duntaxat ad finem na-
turæ debitum per media debita naturæ. Status
gratiæ is, in quo Deus ordinat hominem ad finem
indebitum per media indebita omni prorsus natu-
ræ creatæ, aut creabili.

Difficultas igitur est, vtrum ex suppositione,
quod creatus homo fuisset in statu puræ naturæ,
futura fuisset beatitudo aliqua hominis, & in quo
fita illa fuisset.

Dico primo. Si fuisset homo conditus in statu
puræ naturæ, verè fuisset beatitudo aliqua natu-
ralis alterius vitæ, quam homo per actus suos as-
sequi potuisset, quæ posita fuisset in contempla-
tione Dei perfectissima, sed abstractiua tamen don-
taxat, & mediata.

Prima pars, quæ asserit existentiam huius beati-
tudinis hominis ita conditi sine vilo dono su-
pernaturali, negatur à Vasque 1. p. disp. 226. cap. 2. &
1. 2. disp. 12. cap. 3. Probatur autem ab aliis com-
muniter, quia nulla est res, quæ intra fines naturæ
sue debitos non possit perfici: ergo si homo
conditus fuisset sine vilo dono supernaturali, potui-
set perfici naturaliter intra fines sue naturæ debi-
tos: sed illa perfectio est beatitudo naturalis: ergo
si homo conditus fuisset sine donis supernaturali-
bus, obtinere potuisset beatitudinem naturalem.
Deinde non est probabile homines in statu puræ
naturæ conditos, sic abiiciendos esse à Deo, ut præ-
mium aliquod virtutis adepturi non essent, sicut
etiam damnati fuissent ob peccata. Quid enim fa-
ctum fuisset iis, qui cultores virtutis fuissent, si
felicitatem assequi nequiuissent? fuisset enim eo-
rum anima immortalis: ergo fuisset illa beata, vel
misera.

Secunda pars explicat quidditatem & adiuncta
huius beatitudinis; fuisset enim essentialiter sita in
contemplatione abstractiua summi boni, perpetua
tamen & stabilis, libera ab omnibus malis & dolo-
ribus, bonisque pluribus illi statui debitis cumulata.
Ratio ex nuper dictis perspicua est. Beatitudo enim
naturalis, sicut supernaturalis, est operatio præstan-
tissima, vltima, maximè continua, sufficientissi-
ma, id est paucioribus egens; tranquillissima, di-
uinissima. Cognitio autem & contemplatio Dei,
& studio antecellit, cum sit contemplatiua; &
præter seipsam nullum affectat penitus finem, ha-
betque voluptatem propriam, quæ quidem opera-
tionem ipsam exauget: sufficientia insuper sunt
otium, defatigationis vacuitas, ut humana, &
quæcunque alia viro tribuuntur beato, quæ per
hanc operationem inesse illi videntur: unde per-
fecta felicitas hominis fuerit hæc perfectio, sum-
pta longitudine vitæ perfecta; nihil enim fe-
licitatis est imperfectum. Adde, inquit Philo-
sophus, quod ea solum capacia sunt felicitatis,
quæ sunt capacia contemplationis: nam di-
uinis quidem tota est vita beata, talem habenti-
bus operationem; hominibus autem quoad
ipsos talis operationis inest similitudo. At cate-
torum animalium nullum prorsus est felix, quippe
cum nulla ex parte sit capax contemplationis.

Quorūque